

ՓՈՔՐԻԿ ՆԿԱՐԻԶԸ

Առ իտալացի արհեստագետն
Նոյէ Պորտինեան:

Ա.

Հովիտին մէջ, ուր՝ շնորհագեղ ու ժրպտուն,
Իր տօնական զգեստներն հագուած է բնութիւն,
Ուր տեղ հաւատքն՝ ամբօծ, Ապեան ձեանց նման,
Կ'երազէ դրախտ մ'այս հովտէն ալ դիւթական,
Կը նըմարէ՞ք տունը ձերմանկ, որուն շուրջ
Նուրբ ծառերով զարուն պրտակ մ'հիւսեր է:

Լուսիւնն իր շուրջ կը տիրէ.
Որթոց մէջէն կ'ելլէ ան
Ինչպէս ճակատ կուտական՝
Արձակ թողուն մազերէ.
Ներշնչումի հովերով՝
Շուրջը տերեւ՝ կը թըրթռան.
Հանճարի յարկ սրբազան,
Արտին մէջտեղ թանգարան,
Թաքուն բազին Արուեստի
Վե՛ս տաճարին մէջ բնութեան,
Ներկարչին, մոռացութեամբ երջանիկ՝
Խորհրդապատ տունն է ան:
Զի՛ կորսցնցներ ըզբնութիւն,
Ով որ կ'անցնի այս սեմէն.

Գրտնէ այնտեղ՝ բլուրներն ու շարք լեռներուն,
Որ բերած են ամպերն ու մէգ, զարդն ամէն.
Որմին վերայ, հրա՛ք սիրուն,
Իրմէ առաջ եկած հոն՝

Կը ծիծաղի մարգագետին մը ծառօթ.
Կը ծիծաղի. զի ծաղիկներ, գոյնն՝ անոր,
Ըստոյգներէն բաղդաւոր,
Զեն թառամիր նոյնքան շուտ:

Հոն գեղձկուհիք ետ կը դառնան արտերէն.
Բաց շըրթուքնին անձայն երգով կը նուազեն.
Գիշեր անգամ՝ արեւ մ'այնտեղ կը ծագի,
Զփարատելով կէս մըթութիւնը տնակի.

Մըրրիկ, աստղեր, ու հեղեղ,
Բնութեան ամէն ոյժ ու գեղ,
Հոս թափօրով կը մըտնան
Ազատօրէն, բաւ է միայն՝
Յարգեն կանոնը պաշտօնած լըռութեան.

Ու նըկարիչ, կիրակիին,
Հետ գիւղական ամբոխին,
Ուսկից այնքան անշատ ու բարձր է հոգին՝
Եկեղեցին կը դիմէ
Որ զարգարուած է իրմէ
Կարմիր գծոքով Տանգէլին,
Աղօթելու սրբոգրին, —
Թէ՛ բանաստեղծ, թէ՛ քերթուած, —

Պատկերներուն առջեւ՝ իրմէ նըկարուած ...:
Ուսկից կ'իջնեն այս նըւագող փոքրիկներ,
Որ հովին փռած մազերին,
Ոստոստելով կը մեկնին ...

— Բըլրան ծայրէն, ուրտեղ, առջեւ նըկարչին,
Հընդտակներու ըրին դեր:

Բըլրան ծայրէն, ուր նըկարիչը բազմեր,
Որուն մը մէջ կանգնէ ծայտերն ու բերդեր,
Որ գարերէն են շինուած.

Նա կը կըրկնէ, թուղթի վրայ,
Ինչ որ ըրաւ տիեզերքին մէջ Աստուած:
Ոստոստելով կ'իջնեն փոքրիկ հընդտակներ.
Ո՛րքան նըկարն է բաղդաւոր քան անձեր,
Իւ օրինակն ո՛րքան յարգի քան բնագիր.
Պիտի տեսնեն բիւր երկիր.

Քաղճէ քաղաք թափառին,
Պատկերին մէջ երջանկագոյն՝ քան իրին.

Պայապք իրենց պիտի տըրուին բնակարան.
Իրենց աջքերը նըկարուած՝ պիտ' տեսնան
Երջանկագոյն, իրենց վըրան հիացող՝
Մարդիկն՝ որոնք հագուեն զգեստներ ոսկեշող,
Որոնց լոկ մին՝ իրենց ապրուստ պիտ' գրնէր,
Զոր իրական աչքն արցունքով պիտ' տեսնէր:
Քաղաքներէ այսպէս կ'անցնի պատկերներին,
Մինչ նըկարչին, իր կուտան գէմ, ի դաշտին,
Կը նըմարէ իր հընդտակներն, որ բոպիկ,
Զարդարելով աշուճ իրենց խոտոպիկ,
Ձախով բրոնած բաւ մը, թըրուտ, բայց անխոռով,
Կ'անցնին ճամբէն «Պառքայիջօն» երգելով —
Քաղաքներէ այսպէս կ'անցնի պատկերներին,
Մինչ ըստուերի, մոռացութեան մէջ կ'ապրին՝
Դիւցազուններն՝ և հեղինակ քերթուածին ...:

Հ. Կ. Ս. ՍԱԼԱՅԱՆՍԵ

Շարաշարի

ՀԱՆԳԱԾ ԵԿԵՂԵՑԻՆ

(Շարուն. տես էջ 525)

Համոյ չուգելով ալ տանջիւ կնիկը որ
արդէն վշտացեր էր, սիրաւիւր կերպով մը
ձեռքէն բռնեց ու տարաւ պատուհանին
զոգը նստեցուց, իր դիմացը:

Պարզ երկինք էր, աստղերը կը փայ-
լէին, հեռուէն կը լսուէր գետի Փշշոցը,
քամիի մը պէս զով, օրօրի մը պէս հան-
դարտեցնող: Հոս, հոն, ծառերու մէջ, դեռ
լուսաւոր պատուհաններ կը տեսնուէին.
Քաղաքը քաջուեր էր բայց դեռ չէր քնա-
ցած:

Համոյ լուրջ՝ բայց համոզուած եղա-
նակով մը սկսաւ: Մէրխան, անդադար-
ձած պիտի ըլլաս, որ բաւական ատենէ
ի վեր մտածկոտ էի: